

O králi, který zapomněl na zákony přírody

(arménská pohádka)

Předloha: Angela Carterová, *Kytice dívčích pohádek*, Svoboda – Libertas, 1993

Kniha *Kytice dívčích pohádek* je plná krátkých příběhů a pohádek z celého světa, které spojuje skutečnost, že ve všech je hlavní hrdinkou mladá dívka.

Právě proto mě tato knížka velmi zaujala a rozhodla jsem se tedy pokusit se napsat scénář právě k ní.

Děj:

Králi se po dlouhém čekání na potomka konečně narodí dcera. Velmi na ní lpí a právě proto se rozhodne, že ji nesmí získat žádný jiný muž. Postaví tedy zámek na ostrově uprostřed jezera a tam dceru zamkne i s jejími služkami a jednou učitelkou. Jediný muž, který se k ní může přiblížit je právě on, její otec.

Princezna tedy žije mezi samými ženami, většinu času leží v knihách a studuje magii a jiné vědy a často se vyptává své učitelky, jakože na světě je jen jediný muž. Učitelka jí jednou dá knihu, ve které se princezna dočte, že mužů je na světě spousta a že mezi mužem a ženou může vzniknout velmi vřelý vztah.

Proto si princezna vymodeluje z těsta mladíka a poprosí Boha, aby ho oživil. Spolu s učitelkou ho skrývají před králem, který jezdí jednou za týden svoji dceru navštěvovat. Jednou ale král přijel nečekaně, našel dva mladé spolu a vyměřil pro ně trest smrti. Princezna se ale začne obhajovat a krále přesvědčí, že ten mladík nemá rodiče ani přátele a byl stvořen jen kvůli tomu, že se princezna sama trápila. Král si uvědomí, co způsobil tím, že zapomněla na zákony přírody a oba mladí lidé spolu žijí a vládou až do smrti.

Postavy:

- **Král** – starší muž důstojného vzhledu, oblečený do dlouhého tmavého pláště
- **Princezna** – mladá dívka s dlouhými tmavými vlasy, oblečená do dlouhých, jednoduchých, světlých šatů, spousta Šperků (perlový náhrdelník, ve vlasech čelenka).
- **Učitelka** – žena, vypadající starší než princezna, dlouhé vlasy spletené do copu, tmavé dlouhé šaty.
- **Mladík** – bílé kalhoty, bílá halena přepásaná černým pásem

Rekvizity: béžová až hnědá látka (např. prostěradlo), několik velkých knih

Popis scény:

- Sín v královském paláci - jednobarevné pozadí, levé části jeviště (ale ne moc na kraji, spíš blíž ke středu) stojí židle, přes kterou je přehozené temně červené plátno (trůn)
- Princeznin pokoj – jednobarevné pozadí, uprostřed jeviště leží matrace s přehozem (např. také to červené plátno), na něm hromada knih

Jednotlivé aktivity před secvičováním divadla s využitím metod dramatické výchovy

Aktéři chodí po prostoru. Jednou za čas vedoucí tleskne a řekne slovo, které mají ztvárnit. (např. král, socha, učitel, ...)

Sochaři - Utvoří se dvojice. A jeden z druhého se snaží vymodelovat nějakou sochu a ten, kdo je sochou musí potom poznat co je, aniž by mu to autor řekl.

Sochaři jinak - Tentokrát se modeluje i tvář, pracuje se i s rysy v obličejí. Děti se snaží vymodelovat, jak se má socha cítit, co má představovat. Např. láska, pýcha, smutek, strach, spokojenost, radost...A ten, kdo je sochou, musí opět poznat, co měl sochař na mysli, co socha vyjadřuje. Sochu někdo pohlazením nebo dotykem oživí a ona se svoje pocity snaží nějak vyjádřit.

Přečtení pohádky, povídání o tom, jak by měla vypadat arménská princezna, proč udělala to, co udělala,...

Živé obrazy - ve skupinkách, jednotlivé části příběhu (např. narození princezny, tvorba mladíka,...)

Improvizace – ve skupinkách, jednotlivé části příběhu

SCÉNÁŘ

- *Ticho, na scéně je jen královský trůn (síň v králově paláci). Najednou se ozve křik novorozence (nahrávka). Na scénu vbíhá král, pobíhá sem tam a volá.*

KRÁL: Volejte sláva! Mám holčičku! Právě se narodila! Narodila se mi dcera! (*chvilková odmlka*) ... a je krásná, nádherná, nejnádhernější princezna na celém světě! (*odmlka*)

Král se zastaví, zahledí se do dálky

KRÁL: A je jen moje. Moje a nikoho jiného. Nikdy ji nesmí dostat jiný muž než já. Nechám postavit zámek jen pro ni, daleko, na ostrově vprostřed jezera, kde žádný jiný muž nikdy nespátí její krásu.

- *Princeznin pokoj, princezna leží (sedí) na matraci s kupou knih, v jedné z nich čte, když vchází na scénu její učitelka. Princezna zavře knihu, podívá se smutnými očima na učitelku, ta se na ni usměje.*

UČITELKA: Jsi dnes smutná, princezno. Trápí tě něco?

PRINCEZNA: Moje milá učitelko, vyrůstám v tomto zámku už dlouhých 18 let. Přečetla jsem za tu dobu spousty učených knih a dozvěděla jsem se z nich spousty zajímavých věcí. Na jednu otázku jsem v nich ale odpověď nenašla.

UČITELKA: Jen se ptej má milá...

Princezna vstane

PRINCEZNA: K čemu je takový život? Všechny moje služebné jsou ženy, i ty, moje učitelka, jsi žena. Jestli na světě žijí samé ženy, kde se tedy vzal můj otec?

Učitelka se na princeznu vylekaně podívá a princezna se ptá dál.

PRINCEZNA: Musím slyšet pravdu. Proč jsou kolem mne jen samé ženy? Kde jsou muži? Nikdy jsem neviděla jiného muže, než otce. Proč?

UČITELKA: *polekaně* Princezno, nesmím o takových věcech mluvit, tvůj otec mi to zakázal.

Princezna začne učitelku na kolenou prosit a přemlouvat

PRINCEZNA: Moc tě prosím, musím znát odpověď. Král se nedozví, že jsi mi to řekla.

UČITELKA: (*utrápeně se podívá na princeznu*) Dobrá tedy. Povím ti, proč neznáš jiné muže. Tvůj otec se bojí, že by o tebe přišel a proto tě tu schovává před ostatními.

PRINCEZNA: A to musím celý život strávit sama v tomto vězení?

Učitelka smutně odvrátí pohled a zadívá se do země.

PRINCEZNA: Je-li tomu tak, stvořím si muže sama. Takového, o jakém už dlouho sním. *(zasněně se zadívá do dálky)* Mladého, krásného. *(naléhavě na učitelku)* Dones mi mouku a vejce. Vymodeluji si ho z těsta.

Učitelka se na princeznu udiveně podívá a odbíhá, na scéně se stmívá (konec scény)

- *Ticho, tma – pomalu se rozsvěcuje v princeznině pokoji. Stojí tam princezna a vedle ní je skrčený herec, který hraje mladíka, s běžovou látkou přes sebe. Princezna za znění hudby modeluje tuto běžovou hroudu, dokud nemá tvar stojícího člověka. Poté si kleká vedle něj, spíná ruce a modlí se k nebi...*

PRINCEZNA: Bože, dej duši tomu, co jsem vytvořila. Je to můj muž. Stvořila jsem ho vlastníma rukama, dala jsem mu podobu, která vzešla z mé mysli a z mého srdce, z mé lásky a žalu. Bože, modlím se k tobě a prosím, abys mu vdechla život a učinil z něho lidskou bytost.

Potom vstane a sundá z mladíka látku, kterou spustí na zem. Mladík chvíli stojí bez pohybu, potom se protáhne, podívá se na princeznu, usměje se, vezme ji za ruce, v tom se přiřítí král, lekne se toho, co vidí, odtrhne mladé od sebe a začne křičet.

KRÁL: Koho jsi to tu přede mnou skrývala, ty nevděčnice! Celý život jsem se o tebe dobře staral, chránil jsem tě před zlými muži, modré z nebe bych pro tebe snesl a takto se mi odvděčuješ? *Princezna se mu snaží skočit do řeči, ale on ji nenechá*

Za to, co jsi udělala, zasloužíš trest ze všech největší a to smrt. Ty i tvůj muž!

Princezna s pláčem padá na kolena a prosí otce

PRINCEZNA: Otče, zmírní svůj hněv a dej mi příležitost, abych se obhájila.

KRÁL: Mluv. *(Přísně, ani se na dceru nepodívá)*

PRINCEZNA: Nikdy sis nepřál, abych se vdala, proto jsi dal pro mne postavit na ostrově toto vězení. Všechny mé služky i učitelka byly ženy. Jedině ty, můj otec, jsi byl jiný. Chtěla jsem žít a poznat, co je to láska. Proto jsem se naučila z tajných knih, jak stvořit muže. Stvořila jsem ho vlastníma rukama, dala jsem mu podobu, která vzešla z mé mysli a z mého srdce, z mé lásky a žalu. Bůh, který vyslyšel mé prosby, mu vdechl život. Teď můj muž stojí vedle mě, miluje mne a já zas jeho.

Pokud nás dáte popravit, dopustíte se zločinu nejen proti nám, ale i proti boží vůli.

Chvíle ticha, král se udiveně dívá na dceru.

KRÁL:Věřím tvému příběhu. Velice jsem se na tobě provinil. Zapomněl jsem na zákony přírody a spáchal jsem největší zločin jako král i jako otec. Tobě a tvému muži proto přenechávám svůj královský palác a vládu nad mým lidem. Prosím, odpust mi.

Mezitím princezna vstává, až král domluví, obejmě mladíka – tma, konec.